

4. pátek J 19,26

Ženu Marii Bůh vybral za matku svého Syna a ona mu k tomu dala svůj bezvýhradný souhlas. Proto je nyní její mateřství zjeveno v novém rozměru – jejím synem se stává nejen apoštol Jan, ale každý, kdo se křtem stal Božím dítětem. Mateřská láska mezi dětmi nedělá rozdíl. Vždyť Bůh chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.

ŽENO, HLE, TVŮJ SYN

Umírající člověk diktuje závěť, rozděluje, co mu zbylo. Jen málo věrných může Ježíš oslovit. S matkou ho bude kromě její věrné přítomnosti navěky spojoval také tajemství nevyslovitelného. Těmi pár slovy byl zahájen jejich mlčenlivý dialog, který právě objal celá budoucí tisíciletí lidských dějin.

Jde o každého člověka, poněvadž každý jednatel byl pojat do tajemství vykoupení a tímto tajemstvím se též Kristus s každým navždy spojil. Každý člověk přichází na svět počat v mateřském lůně, rodí se z matčina těla a právě v důsledku tajemství vykoupení je svěřen starostlivé péči církve. (13)

ŽENO, HLE, TVŮJ SYN

„Hle, tu je nový syn, který tě přijme a bude milovat. Záleží mi na tom, aby ses necítila ani na chvíli opuštěná.“

Její vlastní syn si výslovně přál rozšířit mateřství své rodné matky – a to tak, aby se stalo snadno přístupným všem duším a srdcím – tím, že jí, když visel na kříži, dal za syna svého milovaného učedníka. V následujících dobách všechna pokolení učedníků a těch, kdo vyznávají a milují Krista – stejně jako apoštol Jan –, přijali duchovně do svých domovů Matku, která byla již od chvíle zvěstování zapojena do dějin spásy, do poslání církve. (22)

Hluboká láska Syna k matce se zároveň prolíná s prosbou. Je v ní obsažen soucit s budoucíma vyplakanými očima zástupů matek i otců, jejichž synové se pro absenci lásky ve svých životech otevřeli zlu.

Dnešního člověka stále více ohrožuje to, co sám vyrábí, totiž výsledky práce jeho vlastních rukou, a ještě více činnost jeho rozumu a sklony jeho vůle. Jsou všechny ty dosavadní a technikou do budoucna plánované vymoženosti ve shodě s mravním a duchovním pokrokem člověka? Rozvíjí se člověk a kráčí vpřed, anebo spíše upadá a postupně ztrácí své lidství? Roste v lidech bliženská láska a úcta vůči druhým, tj. vůči každému jednotlivci i národu, anebo naopak narůstají různé projevy sobectví a přehnané nacionalismy? (15)

ŽENO, HLE, TVŮJ SYN

Na útoky zla odpovídá Mariino srdce rostoucí láskou ke každému z ubohých, kteří zlu podlehli. Na Ježíšův pokyn se Maria stala jejich Matkou. Vstupuje i tam, kam je lidským matkám vstup zapovězen.

Toto tajemství se utvářelo pod srdcem nazaretské Panny, když vyslovila své „Staň se“. Od té chvíle její panenské a zároveň i mateřské srdce zvláštním působením Ducha svatého nepřetržitě sleduje dílo svého Syna a vychází vstříc všem těm, které Kristus objal a stále objímá svou nevyčerpatelnou láskou. Charakteristické rysy této mateřské lásky, kterou Boží Matka vnáší do života církve, jsou vyjádřeny její obzvláštní blízkostí člověku a všemu, co prožívá. (22)

Být s Marií v dobrém přátelství znamená zcela jí svěřit osobní bolest a v důvěře očekávat její zásah. Milující matky nezůstávají svým dětem nic dlužné, vycházejí jim vstříc, předcházejí jejich očekávání. Skrze Marii poznáváme Ježíšovu lásku. To on nás miluje tolik, že nám nabídl i svou matku. V ní je stále oslavován.

ŽENO, HLE, TVŮJ SYN

Předmětem této pečlivé starostlivosti je člověk ve své jedinečné a neopakovatelné lidské skutečnosti, v níž zůstávají nedotčeny Boží obraz a podoba samého Boha. (13)

Láska je nekonečně vynalézavá, nezná situaci, která by ji omezila.

Láska je především větší než hřích, než slabost, než „nicotnost všeho stvořeného“, je dokonce silnější než smrt. Tato láska je vždy ochotna znovu pozvednout a odpustit, je stále připravena vyjít vstříc marnotratnému synovi, vždy hledá „Boží syny“, kteří jsou povoláni k budoucí slávě. Těmto projevům Boží lásky v dějinách se také říká milosrdenství: nazývá se Ježíš Kristus. (9)

Pane, Maria uchovávala tvá slova ve svém srdci. Trpělivě čekala, až se jejich účinek projeví. Ani pod křížem nemohla dohlédnout tam, kam jsi dohlédl ty – až ke mně. A já, který teď slyším tvůj odkaz, se učím chápat rodinu lidstva s jejími nadpozemskými rozměry. Chci se opřít o tvá slova, Pane, když řeším svou nespokojenost s ostatními „sourozenci“, když přijdu k Marii žádat o pomoc.

Impulzy k duchovnímu životu

Jak smýšlím o lidstvu jako Boží rodině? Má přednost nepokoj, nekritické vymezování se vůči odlišnostem jiných národů a kultur, nebo důvěra v Boží plány s člověkem? Zním současné učení církve o významu a fungování přirozené rodiny? Sleduji jednání a názory papeže? Učím se se vytrvale ve vlastní rodině opravdové lásce?

Literatura: Jan Pavel II. Redemptor Hominis (Vykupitel člověka)